

Πάρε πίσω τὰ φουσέκια,
πάρε μπόμπαις φιλικάϊς
κ' ὅσα βρέθηκαν τουφεκία
σ' ἀποθήκαις μουσικάϊς.

Γιὰ μᾶς εἶναι περιττά...
Στρατιγῆς, συγχώρησέ μας...
πάρτα πίσω, καὶ μ' αὐτὰ
κτύπησε καὶ οκτώσέ μας.

Ἄνελετίστωσ καμμιὰ μέρα
σὺν μακρόθυμοσ καὶ σὺ
τίναξέ μας ἄσὺν ἀέρα,
νὰ σοὺ ποῦμε: μιλὰ μεροῖ.

Π.—Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ μὲ πᾶνει βουρλιόσ
καὶ σκέπτομαι τὸν πόλεμο καὶ τὴν διατιησία.

Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ
γιὰ πόλεμο θ' ἀκούσω,
καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ ντυθῶ
παῖνασ θ' ἀνακρούσω.

Μὲ τὸ γλυκοξημέρωμα πόλεμοσ, συμπολίτη,
κ' Ἐυρώπησ μεσολάβησις μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.
Ἐστὸ Βελιγράδι τι φρονοῦν καὶ τι ἰστὸ Μαυροβούνιο;
ἔτσι θὰ τὸν περάσωμε, παιδιὰ, καὶ τὸν Ἰουνιοῖν;
Πόλεμοσ, ἀποστράτευσις, εἰρήν' ἡμῖν καὶ πᾶσι...
κ' αὐτὸσ ὁ μῆνασ φαίνεται πῶσ ἔτσι θὰ περάσῃ.

Ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἔφυγε κ' ὁ Πάσιτ' στὴ Ρωσσία,
πέφτω, μοῦ λὲν δὲν γίνεται καμμιὰ διατιησία,
Ξυπνῶ, καὶ μοῦπαν ἔφυγε κ' ὁ Δάνερ γιὰ τὸν Τσάρο,
πέφτω, μοῦ λὲν γρήγορα τὸ Μάνλιερ νὰ πάρω,
Ξυπνῶ, μοῦ λὲν πῶσ κανεὶσ ταξεῖδι δὲν θὰ κἀνῃ,
καὶ τότε μοῦρχετ' ἔμετόσ καὶ τρέχω γιὰ Λεκάνη.

Μιλῶ, τὴν γλώσσα δέσε,
οκασμόσ, μασκαριτ' ἔκο...
Ξυπνῶ, φωνάζουν πέσε,
πέφτω, φωνάζουν σήκω.

Φ.—Πλὴν ἐγὼ σᾶσ λέγω πάλιν: συγχωρεῖτε τοὺσ
[Βουλγάρουσ,
τῆσ Ἀνατολῆσ τοὺσ Πρώσσοουσ, τοῦ πολιτισμοῦ τοὺσ
Συγχωρεῖτε τοὺσ ὠραίουσ [φάρουσ,
καὶ λεπτοὺσ Ἀρχουδιαρέουσ.

Συγχωρεῖτε τοὺσ ἀνθρώπουσ,
ὅποῦ μοιᾶζουνε ἰστοὺσ τρόπουσ
μὲ πιθήκουσ Χιμπατζῆδεσ.

Συγχωρεῖτε τὸν Σανδάσκυ
κ' ὅποιοῖν τὰ καλὰ διδάσκει
ὁ χρηστοὺσ Κομητατζῆδεσ.

Τοὺσ Βουλγάρουσ συγχωρεῖτε
κ' ἀδελφούσ νὰ τοὺσ θωροῖτε.
Τι σᾶσ λέει κ' ὁ Σαβῶφ, ὁ Σεφκὲτ τῆσ Βουλγαριᾶσ,
καύχημα παλληκαριᾶσ;

Εἶθε τὸ καλπάκι τοῦτου,
ποῦ πολέμουσ μὲ τὸν νοῦ του
κάθε τόσο μᾶσ κηρύττει.

Ἐρήγορα κ' αὐτὸ νὰ πέση
ἐκεῖ ποῦπεσε τὸ φέσι
τοῦ Σεφκὲτ τοῦ μακαρίτη.

Ἐν τούτοισ ἰτην διαπασῶν βοῶ πρὸσ τὴν ὑφήλιον:
ἀνεῖτε ἄσὺν αἰῶνα
ἐκείνου τὸν Βασίλειον,
τὸν πάλαι Μακεδόνα,
ποῦ λένε πῶσ ἐτύφλωσε συντάγματα Βουλγάρων
καὶ τοὺσ ἀπέστειλε τυφλοὺσ ἄσὺν Σαμουηλ τὸν Τσά-
[ρον.

Κι εἶδα καὶ τὸν Ἀμέλιο ἰτην Ρώμη νὰ γυρῆσῃ
καὶ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν πολλὰ νὰ μερμηρίζῃ,
καὶ τοῦκαναν ὑποδοχαὶσ καὶ φέσταὶσ οἱ φρατέλοι,
κ' αὐτὸσ τῆσ Ρόδου, Περικλῆ, τοὺσ ἀθλοὺσ ἀπαγγέλλ-
καὶ πῶσ ἐμεγαλοῦργησε καὶ πῶσ ἐκυριάρχει [λει,
καὶ πῶσ ἰστὸ τέλος τᾶβαλε καὶ μὲ τὸν Πατριάρχη.

Τζενεράλε δοξασμένε,
κόμε στάτε... μπένε μπένε.
Σὺ τοὺσ τίναξεσ τὴν κάπα,
τέτοιοσ ἄλλοσ δὲν ὑπάρχει...
γιὰ σοῦ, Τζενεράλε Πάπα,
Τζενεράλε Πατριάρχη.

Ἐπαῖξεσ ποικίλουσ ὀλοουσ, ποῦ θὰ τοὺσ θυμοῦνται
μπαῖβο σου κ' εὐὰν ἐδοῖ, [χροῖνια...
καὶ σοὺ πρέπουν γι' ἄμοιβῆ
πέντε πᾶτα μακαρόνη.

**Γιὰ τὴν θανῆ
τοῦ Σπανδωνῆ.**

Κι ὁ μαχητῆσ ἐκείνοσ ἀξέζει δάφνησ κλῶνο,
ποῦ μὲσ ἰτην βιοπάλη καὶ μὲσ ἰστὸ βογογητό
σὺν νὰ μὴν εἶχε πάθος, σὺν νὰ μὴν εἶχε πόνο,
ἔζησε μὲ τὸ γέλοιο καὶ πέθανε μ' αὐτό.